

társadalomban” elvéről, s habár a kényszer olyan mágikus jelszavai, mint „*a fogoly dilemmája*” vagy „*a közösség preferencia-sorrendje*” talán hamarosan „*a pénz csökkenő marginális haszna*” és „*a teljes foglalkoztatottság szivattyúja*” sorsára kerülnek, a kollektív döntések felhasználása a világ jobbítására mindig megtalálja majd a maga szószólóit. Annyi jó ötletet nem próbáltunk még ki! Annyi biztos, hogy hallunk még az első számú agyrémről – a piaci szocializmusról.

Ha a társadalmak – és a döntéshozó érdekközlők bennük – nem kívánják a javak és a források újraelosztására használni az erejüket, s elfogadják a szabadság keserű orvosságát, azért hajlandók erre, mert világjobbító terveik, amelyek sértenék a szabadságot, túlságosan is sok perverz hatással járnak. Állítsuk ezt szembe azzal az egészen másfajta állásponttal, amely egyszerűen csak szereti a szabadságot, még ha ez anyagi áldozatokat követel is. Ahogy Roepke olyan megindítóan mondja: „*Akkor is egy szabad gazdasági rend mellett állnék ki, ha ez anyagi áldozatokkal járna, s ha a szocializmus bizonyosan az anyagi javak megsokasodását hozná magával. Csak meg nem érdemelt szerencse, hogy ennek éppen az ellenkezője az igaz.*”

Meg nem érdemelt szerencse, valóban. Hol tartanánk, ha a szocializmus működőképes lenne, s a szabadság megnyirbálásáért nem kellene ilyen súlyos árat fizetnünk?

VERSFORDÍTÁS-PÁLYÁZAT

Pierre de Ronsard

E MOSOLY...

E mosoly, édes, mint műve a méhnek,
 E fogak, ezüst sáncként fénylenek,
 E vérvörös korallba ültetett
 Gyémántok, ahogy kettős sorban égnek,
 E dal, mely gondjaim közt megigézett,
 E szó, mely éleszti a lelkeket,
 E kettős égbolt két csillag felett:
 Mind Istennőm csodájáról mesélnek.
 Szép kertjéből tavaszi harmatok
 Lehelnek mindig üde illatot
 És az eget lágyan bebalzsamozzák,
 S mikor bűbájos hangon énekel,
 Az erdő lenyűgözve táncra kel,
 Sík lesz a hegy, felgyűrődik a síkság.